

Not with a Bang, but with a Whimper

671 Heman Avenue, St. Louis, ett stenkast från kultur- och restaurangstråket Delmar Loop i University City. Det är här jag sitter vid ett bord i en lägenhet som luktar gas. Jag inväntar jordens undergång och jag röker.

För två dagar vaknade jag av en ekorre. Den satt på fönsterbläcket utanför mitt sovrumsfönster.

"We're all gonna die!" skrek den. Dess blick var fokuserad på en punkt ovanför mitt huvud. Jag vände mig om: en sorgkantad tapet. Ett par sekunder flöt förbi. Vinden skakade nätfönstret och ekorren öppnade munnen igen:

"We're all gonna die!"

Mina öron slog lock och mina ögon att sved. Jag drog täcket över huvudet, tänkte på annat och somnade om.

Ett antal timmar senare vaknade jag igen, nu av vattenkokarens genomträngande visslande. Jag hasade mig sömndrucket till köket, sömntabletternas kemi som en tvångströja.

På en pall nedanför spisen satt ekorren. Den tittade nyfiket på mig och gestikulerade graciöst mot vattenkokaren på spisplattan.

"Te?" frågade den.

"Nej", sade jag. "Jag dricker inte te." Jag gick till badrummet. Med händerna stödda mot handfatets porslin stirrade min spegelbild tillbaka mot mig och jag undrade varför jag inte stirrade tillbaka mot spegelbilden. Mitt långa, otvättade hår låg slickat mot kinderna och nedåt. Det var delat i en sicksackande mittbena som försökte berätta något med sitt vindlande delta, men det var en strupe utan tunga: kvävda intonationer och brutna satser. Mina ögon däremot, de talade desto tydligare. Med rastlösa,

blodröda förgreningar över hornhinna förklarade de att jag var galen, eller kanske att jag alltid hade varit galen.

Jag vaskade ansiktet i kallt vatten, tittade åter i badrumsspegeln och nickade. Jag hade blivit eller hade alltid varit latent liggande hjärn-jävla-galen. Vad var annars förklaringen till talande ekorrar. Kanske, dock, hade ekorrar alltid talat. Kanske, dock, hade jag först nu börjat lyssna.

Senare samma dag, när jag sög i mig cigarett efter cigarett på brandtrappan utanför köket, sa ekorren:

”Jag och mitt tal, you know – det är lika verkligt som att solen går upp varje dag och att duvan är dum i huvudet; det är lika verkligt som att människan är det grymmaste, girigaste och mest grizzly av alla däggdjur; det är lika verkligt, för att inte säga sant, som att solen, om den har gått upp, must come down.”

”Är du verkligen verklig eller är du en övertygande fiktion?” frågade jag, fortfarande osäker på om jag talade till mig själv eller inte. Ekorren svarade att jag inte skulle leka med orden, att de var heliga och att jag var dum i huvudet, inte helt olik en duva. Han tog en klunk te ur en mugg vars diameter svalde hans nätta bruna huvud. För en bråkdel av en sekund funderade jag på att dränka honom, hålla kvar huvudet under den sötdoftande ytan tills han slutade röra på sig. Jag lät bli, för håglös för att att orka sträcka mig eller för att göra något överhuvudtaget.

Ekorren slickade sig om munnen och lutade sig mot nedre delen av trappträcket. ”Du är antagligen övertygad om att du är galen”, sa han. ”Fear not. Du är galen, men inte i-huvudet-galen. Jag finns. Jag är bara ovanlig.”

Jag stoppade ännu en cigarett i munnen, tittade på ekorrems långa ludna svans och svepande balett-tassar.

”Låt oss för en kort sekund ponera att du har blivit galen”, sa han, ”och att jag är ett figment of your imagination, eller, if you’d prefer, a neural jolt, like swizzle, crack and pop.” Han slog ihop tassarna.

Jag nickade, singlar iväg cigaretten och nickade igen.

”Jag ponerar”, sa jag, men jag ponerade inte alls.

”Vore det verkligen så farligt om allt din galenskap leder till är en talande ekorre?” Han slog ut med sina små armar. ”Jag ain’t dangerous.”

”Det vore nog rätt så farligt”, sa jag. ”Och du är inte verklig, så sluta tala och låt mig röka.”

Ekorren suckade. ”Jag är verkligen verklig och du är verkligen, verkligen inte i-huvudet-galen.” Han la betoning på orden, förlängde dess givna gränser på ett irriterande jävla övertydligt sätt. ”För övrigt, du röker alldeles för mycket – fucking puff, puff, choke.”

”Galna människor röker mycket”, sa jag, hostade och singlar iväg den halvrökta cigaretten. På parkeringsplatsen nedanför brandtrappan hade en hög fimpar samlats. Jag lutade mig över räcket och stirrade ned. En fågel svepte ned och stoppade en fimp i munnen, bearbetade den mellan sina näbbar men gav slutligen upp då den insåg att fimpen inte var föda. Jag vände mig om:

”Och du dricker för mycket te.”

”Det lugnar mina nerver.”

”Vad menade du för övrigt med det du skrek innan, att vi alla kommer att dö?”

”Ah, yes! Jorden kommer att gå under. Tre dagar från idag kommer jorden, as you know it, att försvinna.” Han fyllde kinderna med luft och blåste ut. ”Poof!”

Jag stoppade en cigarett i munnen och försökte, utan framgång, föreställa mig vad ”Poof” innebar.

”Poof?” undrade jag.

Ekorren tänkte efter. ”Poof betyder att världen kommer att försvinna som en mun som sväljer sin egen tunga och sedan sig självt.”

Jag och rullade cigaretten mellan tumme och pekfinger. ”Världen, as I know it, kommer alltså att Poof-försvinna likt en mun som sväljer sin egen tunga och sedan sig självt?”

”Quite right”, sa ekorren. ”Och sluta upprepa vad jag säger. Det är irriterande.”

”Och hur känner jag till den? Världen alltså?”

”How would, could I know?” Han la huvudet på sned och slog ut med armarna. ”Det är väl upp till dig att veta!”

”Låt mig förklara”, sa jag. ”Världen, as I know it, innehåller *inte* talande ekorrar. Om det är den världen som kommer att gå under då kommer inte jag att gå under, bara du. Och du finns egentligen inte så jag antar att även du är säker liksom.”

”Lyssna nu på mig, och lyssna noga. Vad skulle du säga om det var så att jag kände till ett sätt att undvika att dö?”

Jag fimpade, stoppade en ny cigarett i munnen, tände och ryckte på axlarna. ”Gör du det?”

”I do”.

”Och hur känner du, utöver att världen kommer att gå under, till ett sätt att undvika att gå under med den?”

”I just do. Vi har inte tid med förklaringar—nog med frågor. Det stressar och stressen sätter sig på min mage. Varför tror du att jag dricker te? Därför att det lugnar, inte för att det är gott. Vid närmre eftertanke och om jag ska vara ärlig så är det skitsnack. Jag dricker ju te för att världen ska gå under. Det är superstressigt.”

”Det var tråkigt att höra”, sa jag, ”men varför berättar du allt det här för mig, om världens undergång?”

”Du var närmast”, sa ekorren. Han tog en klunk te.

”Det är inte ett särskilt bra svar.”

”Be that as it may, men det är allt jag har att ge.” Han pekade mot sin mage.

”Stress.”

Två dagar senare. Jag sitter ensam i mitt kök. Det luktar gas. Gasvarnaren blinkar grönt, inte rött. Alltså: Jag kommer inte att spränga mig själv och lägenheten i luften genom att tända en cigarett. Tändarens låga väcks och möter cigarettens huvud. Jag hör, som snabbt växande hårstrån, hur tobaken antänds och förångas. Det smakar illa.

Ekorren är på New Mt. Sinai Cemetery, en kyrkogård söder om University City.

”Jag är tillbaka snart”, hade han sagt. ”Jag har ett möte med min kontakt. Måste reda ut de sista detaljerna?”

”Vilka detaljer?” hade jag undrat. ”Kontakt?” hade jag undrat.

”Tidpunkten för portalens öppnande och riktlinjer för användning av den. That’s the details. Och kontakten, that’s the kyrkovaktmästaren.”

”Portal?” hade jag undrat.

”Portalen, för att göra en lång sak kort, är som ett skyddsrum. Gå in, vänta, gå sedan ut och börja om på nytt.”

”Börja om på nytt?” hade jag frågat.

”Ja, börja om”, hade ekorren sagt och pekade på sin mage. ”Stress. Och du, se till att kontakta din familj innan vi ger oss av imorgon kväll. Time to bid them fair thee well.”

”Kan de inte följa med?”

”Nej. Bara you and me, om ens det.”

Jag sitter fortfarande ensam i mitt kök, ett antal fuktiga tepåsar framför mig. Jag reser mig, sträcker mig och undrar vilken dag det är. När stack ekorren till kyrkogården? Jag sträcker mig ytterligare, förflyttar mig. Jag har en telefonlur i handen, nummer slaget hem till Sverige, till mamma och pappa och:

”Vem där?” Det är pappas röst. Den låter som ett förhistoriskt eko och jag vill bara gråta. Gråta och gråta.

”Det är jag.”

”Maria?”

”Ja, Maria.”

”Min dotter?”

”Exakt. Din dotter.”

”Kände inte igen din röst. Du låter sjuk, är du sjuk?”

”Nej.”

”Bra. Och hur går studierna?”

”De går.”

”Säkert?”

”Ja.”

”Hårt tempo, ständiga krav på prestation, deadline på deadline. Allt det där, du vet, det tar på krafterna. Lova att du tar hand om dig och inte försöker göra allting helt perfekt.”

”Ja, jag vet. Det har varit svårt men inte för svårt. Jag klarar mig och jag har hittat en bra nivå, om du förstår.”

”Klart jag förstå. Och du är verkligen inte sjuk? Du låter så avlägsen.” Han skrattade till. ”Du är i och för sig hela vägen över Atlanten.”

”Nej, pappa, jag är inte sjuk.”

”Tar du dina tabletter?”

”En på morgonen och en på kvällen, enligt recept. Oroa dig inte.”

”Vill du säga hej till mamma?”

”Ja”, säger jag. ”Och du”, jag pausar. ”Ta hand om dig. Älskar dig.”

”Älskar dig, dotter.” Jag hör hur luren räcks över.

”Hej mamma”, säger jag. ”Hur mår du?”

”Du frågar hur jag mår. Hur mår du?”

”Bra.”

”Och dina studier? Klarar du dig?”

”Oroa dig inte.”

”Tar du dina tabletter?”

”En på morgonen och en på kvällen. Oroa dig inte.”

”Jag oroar mig inte, jag försäkrar mig.”

”Förstått”, säger jag, ”och du, mamma—ta hand om dig. Älskar dig.”

”Ta hand om mig?”

”Ja”, säger jag. ”Jag älskar dig. Hälsa pappa detsamma, igen.”

”Är du säker på att du är ok?”

”Oroa dig inte.”

”Du har aldrig sagt att du älskar oss innan?”

”Men jag har alltid tänkt det och jag har alltid känt det.”

”Är du ok?”

”Ja. Oroa dig inte.”

”Jag oroar mig inte, jag försäkrar mig.”

Telefonluren placeras i basstationen. Jag har inga fler jag vill eller är förpliktad att ringa. Att jag inte ifrågasätter omständigheternas inramning och att jag inte känner mig mer besvärad borde kanske alarmera mig. Men jag är inte alarmerad. Det beror antagligen på mina tabletter. Mina tabletter och mig tillsammans. Vi är inte alarmerade. Vad som nu händer, det händer, och varför det händer—det är ju inte längre upp till mig att reda ut. Mitt liv har hittills bestått av heuristik och förklaringsmodeller; mitt liv hittills har bestått av kodschema för att dekryptera utomjordiskt liknande förklaringsmodeller till förklaringsmodeller, två till tre led förflyttat från initial källa. Någonstans på denna väg bort från handfast, initial källa försvann formers motstånd och sammansättning. Allting, antagligen med få undantag, kan flyta samman med allting och allting, antagligen med inga undantag, flyter nu samman med allting. Min hud, märker jag, känns inte längre som hud. Min hud, märker jag, har inga hudliknande egenskaper: den håller inte inne med mig, allt det som är inom mig, och jag flyter ut. Det är som sig bör. Jag tänder en cigarett. Först efteråt tittar jag på gasvarnaren. Jag blåser ut, tippas askan i det överfulla askfatet. Jag går till

toaletten och tvättar ansiktet. Jag tittar mig i spegeln. Jordens undergång, tänker jag, är ett stillsamt försvinnande. Jag är så trött.

En timme senare, fortfarande trött. Har jag rört mig? Trettio minuter till. Jag öppnar ögonen, lyssnar efter vattenkokarens visslande. Jag hör wheeee och tänker på glada ångbåtar. Jag reser mig. Kroppen värker. Mina armar och händer är stela och mina fötter är runda.

På pallen i köket sitter ekorren.

”Sovit gott?” undrar han.

Jag skakar på huvudet, stoppar en cigarett i munnen.

”Jag är inte säker på att jag har sovit. Vad hände på kyrkogården?”

Ekorren stänger av spisen och hoppar ned från pallen. Hans morrhår är elektriska.

”Jag mötte upp med vaktmästaren. Han sa att portalen kommer att vara öppen från exakt midnatt inatt till tre minuter över midnatt. Vi har alltså exakt tre minuter på oss, vilket kan bli tricky. Vaktmästaren förklarade nämligen att 'ju större massa som behöver träda genom portalen, desto längre tid tar det. Och du, ekorre, med din ringa kroppsstorlek—för dig kommer det att ta minst två minuter.' Och för en varelse med större massa? undrade jag då. 'Längre tid, förstås', svarade han. Jag frågade om det gick att påskynda processen. Han svarade nej, kort och gott. Punkt slut. Alltså: endast en av oss kan träda genom portalen.”

”Och vad händer med dem som blir kvar? De som inte träder igenom portalen?”

”De försvinner.”

”Och det finns bara en portal?”

”As far as I know.”

”Så, vad gör vi? Du och jag, hur bestämmer vi vem som ska träda genom?”

”Vi singlar slant.

En kvartsdollar singlar. Den landar på bordet, snurrar ett oroligt varv runt en fuktig tepåse och lägger sig sedan stilla, dess budskap tyst förkunnande. Ekorren och jag tittar på den.

”Där ser man”, säger ekorren.

”Vad gör vi nu?” undrar jag.

”Vi tittar ut genom fönstret, på det som snart inte kommer att vara. Och när tiden är inne tar vi oss till Sinai.”

Jag fimpar, stoppar en ny cigarett i munnen, öppnar fönstret och tittar ut. Solen sänker sig sakta. En granne kysser sin flickvän. De står på gatan under skuggan av ett träd. En man passerar med en fetlagd hund i koppel. En katt flappar ut, klättrar upp i ett träd och vägrar komma ned. Från bortom kvarteret hör trafik. Jag drar in ett bloss och tänker på mamma och pappa. Jag tänker på mina nuvarande kollegor och deltidsvänner på Washington. Jag tänker på mina barndomsvänner. Jag tänker på resten av mänskligheten. Allt detta, sammantaget, är mig en odifferentierad massa.

”Inte alarmerande”, mumlar jag.

”Nope, inte särskilt”, säger ekorren.

Jag vänder mig ekorren. ”Hur är det med magen?”

”Inte särskilt stressigt. Inte längre.”

”Bra”, säger jag. ”Det är bra”.

Ekorren nickar. ”Utomordentligt”.

Fullmånen lägger sin grå matta över kyrkogården. Jag och ekorren står vid en gravsten. Framför oss framträder ett mörkrött ljusspel. Jag tittar på ekorren.

”Portalen?” frågar jag.

”Indeed”, säger han. ”This is it.”

Jag nickar, stoppar en sista cigarett i munnen och blir stående. ”This is it”, mumlar jag. ”Vad tror du finns på andra sidan?”

”Jag vet inte riktigt.”

”Och du är ok med att bli kvar här, att försvinna?”

”Oroa dig inte”, säger han och klappar sig på magen. ”Ingen stress.”

Jag fattar min halvrökta cigarett mellan tumme och pekfinger, sträcker den mot honom. ”Vill du ha en cigarett?” frågar jag. Han fattar tag i den med båda tassarna. Jag böjer mig ned, klappar honom på hans lilla axel och vänder mig sedan om och går sakta mot portalen. Jag vidrör dess vibrerande röda skimmer. Det känns bekant. Jag vänder mig om. Ekorren syns inte till. Jag för in ena benet i skimret. Det smeks, och jag förundras över att min hud är kännande. Jag för in andra benet. Någonting djupt i magen vänder sig skönt. Överkroppen, armar och ansikte. Det kittlar på min näsa, i min näsa. Jag vill nysa och tanken på att nysa gör mig nöjd. Innan min ryggtafva omsluts av portalens skimmer hör jag ekorrens röst, från någonstans bakom mig.

”Utomordentligt”, säger han. Sedan blir det helt tyst.